

Moře

Setmělo se, obloha tmavne a drobné tečky hvězd prozáří nebe. Úzký pás kamenné zídky lemuje schody plné hrbolatých kamenů směřující dolů k malé plážičce. Se zakloněnou hlavou pozoruje oblohu. Slyší pravidelné šumění moře. Jemné vlnky narážejí o pobřeží a v nekonečném rytmu dotváří romantický obraz na terase prázdninového domu.

Vždycky si přál sdílet podvečer a noc s ženou, která bude naslouchat jeho myšlenkám, dá jim význam svým poslechem, zhmotní slova, která on vysloví, vdechne život. Diskuzí, ano. Vzájemnou diskuzí. Našel tu ženu, myslí si Viktor a podívá se na hodinky. Stály ho celé jmění, stejně jako řada jiných věcí, kterými se obklopil a ony mu vytváří dokonalou kulisu zázemí. Prosperity, čekání na štěstí.

Cikády v olivovnicích doplňují šumění vln. Zvuk kol na šterkové cestě neslyšel.

Jana zaparkovala na malém parkovišti za domem. Letní podvečer mámivě ukolébává její smysly, opojené myšlenkou plnou očekávání toho, co přijde, co pojmenuje a utvrdí všechno, po čem tolik touží.

Sbírá nákup z Viktorova auta a usmívá se. Netrpělivost posledních měsíců, nedorozumění a hádky zmizely ve chvíli, kdy Viktor vyslovil dlouho očekávaná slova.

„Jani,“ řekl tichým hlasem, díval se na ni a usmíval se, jemně, téměř nezatelně, „jsme spolu bez pár týdnů deset let, dlouhý čas na to, abychom oba věděli, co chceme nebo bychom měli chtít.“

Jana téměř nedýchala, ano, deset let je dělí ode dne, kdy se potkali. Kdy vstoupila do prostorné kanceláře a stala se novou pracovní posilou v jeho týmu. Pamatuje si každý detail jejich prvního setkání. Modré oči ji sledovaly, cítila na sobě dlouhý pohled plný zájmu. O pár dnů později přijala pozvání na skleničku vína. Důvodem nebyla oslava Janiných dvacátých devátých narozenin, ale vhodnou záminkou ke společné večeři rozhodně ano.

Viktor neváhal, ona také ne. Předešlý vztah ji vyčerpал, unavil, odešla proto do nové práce s tajnou nadějí v zajímavé kontakty a potenciál seznámení s možným zajímavým mužem. Nepřemýšlela o tom, že vztah na pracovišti má svá úskalí, nesrovnávala Viktora se svým předešlým šéfem, nebyli si v ničem podobní.

Dnes budou slavit desáté výročí, u moře, obklopeni atmosférou smíření po dlouhých a vyčerpávajících měsících. Společná adresa a luxus Viktorova bytu už Janě dlouhou dobu nestačí. Chce víc, chce všechno, řekla mu to. Opakovaně formulovala svou představu života ve dvou, s Viktorem, svým mužem, otcem jejich dětí. Chtěla by dvě. Jana se podívá na odraz ve skle domovních dveří. Zhubla a cítí se žádaná, odvázněji se obléká, změnila účes. Otevře domovní dveře a vstoupí do úzké chodby.

Viktor si natáhne nohy a opře hlavu do vysokého opěradla pohodlného ratonového křesla. Pronajal opět tento dům u břehu jadranského moře, osvědčený model soukromí, vzácné polohy uprostřed cypřišů a olivovníků má rád. Jezdí sem s bratrem Matějem a jeho rodinou už roky. Z majitele se stal rodinný přítel.

Je červen, teplota moře nesměle stoupá, k dlouhému koupání zatím nevybízí, ale prázdnota letoviska vše vynahrazuje. Dům nemá žádné blízké sousedy a ticho na úzké plážičce leží poklidně přes den i v podvečer. Odnikud nezní hlasy ani zvuky, které by Viktora rušily.

Těší se, až zastaví auto za domem a ona z něj vystoupí. Představuje si tuto scénu a sám pro sebe se usmívá. Vidí ji před sebou, jako by se vše odehrálo teprve včera. Pomalé váhavé kroky, když poprvé vešla do jeho kanceláře a rozhlédla se. Vysoká, štíhlá postava, rozpuštěné vlasy neusměrňuje žádný sestřih. Oči má tmavé jako hluboká noc. Cítil hned, v první vteřině věděl, že tomuto neodolá. Netrvalo dlouho a ona před ním ležela na dlouhém jednacím stole, vášnivé stvoření, které tak nutně potřeboval, aby si znovu připomněl, kým kdysi byl.

„Co kdyby někdo přišel?“ zeptala se, ležíc před ním nahá, sukně na podlaze a halenka přehozená přes opěradlo kancelářské židle.

„Ne... to je nemožné, všechny jsem poslal domů...“

Tělem mu projede vlna vzrušení, zhluboka se nadechne a snaží se přestat myslet na její snědé opálené tělo, pevná velká prsa. Teď ne, ne, teď se musí soustředit na to, co přijde, nesmí se nechat unést jinam, mimo realitu.

Viktor sáhne po sklenici teplajícího chorvatského piva a napije se. Chce všechno, dnes večer jí to řekne, ještě než přijede bratr s rodinkou, posune kolečko svého osudu tím nejsprávnějším směrem. Zítřka oslaví své padesáté čtvrté narozeniny, zlomový bod, součtem obou čísel je devítka, číslo uskutečnění, tento rok bude zásadní. Směr životní cesty se přenastaví kýženým směrem. Kartárku navštívil poprvé v životě, přesto věří, že má pravdu.

Matěj se mu smál, nepochopil Viktorovo rozpoložení. „Jak můžeš věřit něčemu, co je pouhou náhodou, co nemá žádnou logiku?“

Viktor ví, že svého bratra nikdy nepřesvědčí, a ani se o to nepokouší, nemá k tomu žádný důvod. Matěj se oženil se svou první vážnou známostí. Oba společně absolvovali gymnázium a následně i vysokou školu. Jen na vojenskou službu s ním Iva nenastoupila.

Jana otevře dveře pokoje a položí na noční stolek dárek pro Viktora. Koupila mu oblíbenou značku pánského parfému a krém proti vráskám. Celofánový obal lehce narovná, prstem a ukazováčkem přejeđe přes modrou stužku. Nadechne se a rozhlédne.

Manželská postel v pronajatém domě by mohla vyprávět své příběhy. Jana se posadí na její okraj, rukou odhrne tenkou deku v bílém povlečení. Kolik představ a tužeb měla ona sama? Kdysi dávno, když byla malá holka, hrála si v tichu pokoje na svou budoucí rodinu. Mluvila nahlas za všechny postavy, mluvila s manželem a dohlížela na děti, aby si udělaly úkoly do školy. Bylo jí možná dvanáct let? To už dnes neví přesně, ale měla to ráda. Vizualizovala si svého muže, své děti. Chtěla by kluka a holku, ale není to nezbytné, dnes ví, že čas k naplnění snů dozrál, nechce si připouštět myšlenky, že kdyby Viktor nebyl tolik váhavý, mohla už být možná dávno matkou.

Před pěti lety měla za to, že je těhotná, s obavou sdělila Viktorovi výsledek testu, jeho reakce ji překvapila. Díval se na ni svými světle modrými očima, nic neříkal a jen se usmíval. Janě se zdál krásný v té chvíli, ještě teď se při vzpomínce zasní. Ale byl to pouze planý poplach. Opakovaně se to již nemohlo stát, rozhodli se být zodpovědní a vše plánovat. Cestování, bydlení, společný život. Desetiletí společného života se dnes završí, cítí, ví, že se to stane.

Jana vstane a začne si pomalu rozepínat malé knoflíčky na hedvábné halence, jemně se usmívá, rozepne zip červené sukně, mírně se zavlní v bocích, dívá se, jak látka sklouzne na podlahu. Pak zamíří do koupelny a zavře za sebou dveře.

Setmělou oblohu zaplnily první hvězdy a světlý srpek měsíce. Lodka pana domácího se lenivě pohupuje na vlnách, ukotvená kousek od břehu.

Viktor vyfoukne kouř z cigarety a přivře oči. Život může být krásný. Může být čarovný a plný překvapení, kouzelný, stejně jako měsíc na obloze roste den ode dne naděje. Uchopit pevně svůj osud, přestat se vyhýbat řešení. Vyslovit zásadní slova, která změní nesmělé přešlapování v realitu.

On už přece ví, co znamená žena. Co obsahuje toto slovo plné záhad. Od prvních doteků a prozaického panického zklamání až po nekonečné vzrušení náruživé divoženky s černými vlasy na stole jeho kanceláře. Nadechne se a mimoděk sevře cigaretu pevněji, její bílé tělo se prohne, zbývá kousek a zlomí se.

Viktor odtrhne pohled od nebe plného hvězd a odklepne šedý popel přes kamennou zídku terasy.

„To přece nemůžeš myslet vážně, Vašku!“ Iva se zakloní a sluneční brýle schované ve vlasech posune zpátky na oči. Pak si to rozmyslí, sundá je zcela a roztržitě uloží do velké kabelky. „Nejsem zvědavá na žádnou cizí ženskou!“

Malá desetiletá Ivuška stojí vedle auta a z pusy pomalu natahuje kousek růžové žvýkačky, hmotu drží předními zuby pevně, aby jí nevypadla. Sleduje přitom Vaška, svého velkého brácha. On je pro ni princem, hrdinou, zdá se jí krásný, stejně jako všem Ivuščiným spolužačkám.

Vašek se otočí na svou matku, nehne se z místa. Mlčí a dívá se nad její hlavu, někde, kde končí rám domovních dveří.

„Posloucháš mě? Proč nic neříkáš?“ Iva se pro pomoc obrací k jeho otci, „ty o tom víš, tobě to nevadí?“ zeptá se Matěje.

Matěj skloněný nad kufrem auta posune zavazadly, uvolní místo pro další tašku a klidně narovná své vysoké tělo. Zakroučí hlavou a podívá se směrem ke svému synovi.

Vaškovi je dvaadvacet let, ale Iva ho považuje stále za malého kluka. Nepřipouští si, že když se narodil, byla ona jen o rok starší. Má jí to připomenout? Bylo by to zbytečné.

„Viktor se s ním už domluvil, tak to vezmi jako fakt,“ odpoví.

„Cože? Za mými zády se domluvil s Vaškem? To nemyslíte oba vážně?“

Matěj zmáčkne tlačítko a kufr auta se začne zavírat.

„Jestli ti to vadí, tak já jí zavolám,“ ozve se Vašek a vyndá mobil z kapsy.

„Co to má znamenat?“ Iva se zamračí. Všimla si malé Ivušky. Na délku paže se táhne z jejích úst natažená žvýkací hmota. „Nechej toho, zbláznila ses?“

Ivuška mačká dlouhou gumovou nit a rychle ji schová do dlaně.

„Vyhod' to!“

Lepivá růžová hmota mizí v otevřené puse Ivušky, která se beze slov otočí a zamíří k domovním dveřím.

„Proč by ti to mělo vadit, Ivi, vždyť my ji pouze svezeme,“ promluví znovu Matěj.

„Jak pouze svezeme? Je nás snad málo v autě?“ Iva zvýšeným hlasem pokračuje, „nemám náladu sedět a celou dlouhou cestu předstírat, že ji nevidím, a co teprve u moře? V jednom domě? Proč jsi mi to, Vašku, neřekl, že máš vážnou známost? Tys to, Matěji, věděl?“

„Není to žádná vážná známost, mami, nedělej scény...“

„Jak to se mnou mluví?“ Iva se rozčileně obrátí na Matěje.

„Viděl jsem ji jednou u Viktora ve firmě. Je to kamarádka Jany, sveze se s námi a pak pokračuje po vlastní ose,“ dodá Vašek klidně.

Matěj se neochotně zapojí: „Poprosila mě o to i Jana... je to její nejlepší kámoška...“

„Tak ji měli vzít oni, ne?!“ Iva otevře znovu kufr auta a kontroluje umístění zavazadla. „To jídlo dej víc dozadu, ať po cestě neteplá.“

Malá Ivuška se opřela o rám venkovních dveří a pokračuje v natahování žvýkačky. Fascinuje ji, jak je pružná, zkusí délku natažení až na maximum. Zvedne pohled od lepivé hmoty a podívá se na Vaška. Přemýšlí, jestli ta holka, kvůli které se hádají, bude sedět vedle ní. Těší se, že bude v autě živo. Baví ji poslouchat dospělé, sledovat jejich povídání, cítí se důležitě, když slyší i to, čemu moc nerozumí, ale zásadní je, že to říkají před ní. Že je součástí jejich hovorů.

Žvýkačka se přetrhne. Ivuška se rychle ujistí, že není sledována, pak z ní vytvoří kuličku a žmoulá ji mezi prsty klidně dál.

V autě tiše bzučí klimatizace. Za okny svítí světla kolemjedoucích aut. Přejeli hranice a míří dál. Matěj sedí vzadu, společně s Ivou, malá Ivuška se o něj opírá a spí. Vystřídali se v řízení s Vaškem, Karolína se posadila dopředu vedle něj. Iva už nic neřekla, přijala spolucestující bez dalších komentářů. Zřejmě ji uklidnilo, že to není Vaškova holka, toho se bojí nejvíc.

Když se Vašek narodil, oba chodili na vysokou školu, bydleli u rodičů Ivy v maličkatém pokoji v podkroví, byly to zcela jiné časy, než když se před deseti lety narodila Ivuška. Vymodlené dítě, na které trpělivě čekali a přáli si, aby konečně přišlo. Iva stále plakala, že si Vaška jako malého vůbec neužila, že jí jeho dětství uteklo mezi prsty. Museli oba dostudovat, pak se teprve od rodičů odstěhovali do pronájmu.

Bylo tolik naléhavého k řešení, práce, živobytí, všechno zásadní a základní bylo teprve před nimi. Otec rozhodl svou firmu přenechat Viktorovi a vyplatit Matějovi část podílu. Prohlásil, že by dvojvládí nemohlo fungovat. Matějovo prvotní zklamání po čase vystřídala naděje, že i zdánlivě patová situace může mít řešení. Podporován Ivou vybudoval pomalu

vlastní firmu, později si postavili dům. Rovnou vyprojektovali dva dětské pokojíčky. Iva si vysnila holčičku a rozhodla, že jeden z nich se vymaluje na růžovo.

Ivuška se zavrtěla na sedadle. Matěj jí rukou upravil bezpečnostní pás, aby ji netlačil. V malé dlani objevil ulepenou hmotu. Opatrně ji vyndal a koutkem oka zkontroloval spící Ivu, pak vzal papírový ubrousek a vmáčknul do něj žvýkačku.

Vašek řídí s přehledem, nemohl se dočkat, až bude mít osmnáct a konečně si udělá řidičák. Od té doby jezdí, kdykoliv se mu naskytne příležitost. Iva opakuje své obavy o bezpečnosti na silnicích, Matěj naopak zdůrazňuje, že takto uvažovat nemá smysl, to by se od strachu a obav neodpoutala nikdy a nikde. Vašek je Ivě podobný, má světlé rovné vlasy a její oči, vysoký je ale po Matějovi, měří téměř metr devadesát. Kdyby Karolína byla jeho holka, Matěj by to jako katastrofu v žádném případě neviděl.

Ze svého místa se dívá na její siluetu, tmavou v přítmí vozu, kde svítí jen palubní přístroje a interiérem hraje potichu hudba. Je hezká, zvláštním způsobem vyzývavá, rozhodně by Karolínu netipoval za Janinu kamarádku. Vypadá mnohem mladší než Jana, a asi i bude, pokud se Vaškovi líbí, byl by jako otec potěšen, že má jeho syn dobrý vkus.

Iva se stále zabývá úvahami o jeho budoucnosti a na první místo hned vedle vzdělání klade důležitost vhodného vztahu. Chce a přeje si, aby Vašek našel dokonalou dívku, ženu, která bude podle slov Ivy inteligentní, přiměřeně hezká, oddaná a milá. Především ale Iva zdůrazňuje, že na všechno má podle ní čas.

Matěj jejím úvahám absolutně nerozumí a rozhodně je nesdílí. Proto jí také neřekl, že ho načapal ve čtrnácti se starší sousedovou holkou. Tenkrát tuto situaci nijak nekomentoval a přijal pouze fakt, že syn je po všech důležitých stránkách ok. Iva v těchto úvahách zamrzla, nepřipouští si Vaškův věk a jeho dospělost se snaží přehlížet.

Diskuzím s Ivou o dnešní spolucestující Karolíně chtěl Matěj zabránit, a proto se domluvili, že se o ní zmíní až těsně před odjezdem. Vyhnou se tak zbytečným debatám a zkrátí čas věnovaný tomuto tématu na minimum.

Soběstačná emancipovaná mladá žena. Těmito slovy mu ji Viktor představil a dodal, že ho Jana přemlouvá, aby se u něj ve firmě našlo pro její kamarádku vhodné místo. „Donedávna pracovala v zahraničí,“ dodal ještě a ptal se Matěje, jestli by ji raději nezaměstnal on.

„Děláš si legraci?“ odpověděl mu, „já žádnou posilu ve firmě nepotřebuju.“ Matěj považuje vyvážený pracovní tým za zásadní záležitost. A mladá nezadaná žena do kolektivu mužů kolem padesátky? Matěj okamžitě odtušil minové pole. Určitá dávka adrenalinu by nevyvážila následky. Řekl to i Viktorovi, ale ten pronesl se svým tajemným úsměvem, že když si to přeje Janička, musí to udělat.

Vašek přeladil romantické melodie na předpověď počasí. Hlas z rádia rozjásaně oznamuje dlouhodobou předpověď počasí na blížící se prázdniny. Karolína se zavrtí na sedadle a změní svou polohu. Jemně se protáhne. Už nespí.

Matěj vidí před sebou její profil, stín vlasů na koženém sedadle. Je hezká. Ano, velmi. Když ji poprvé uviděl u Viktora ve firmě, silný parfém Matěje vyzývavě atakoval, stejně tak držení těla, pevná velká prsa, dlouhý krk, nedává příliš prostoru myslet na něco jiného než na sex. Matěj se koutkem oka podívá po Ivě. Ta ještě spí, ano, a navíc neumí číst myšlenky. Iva. Jeho láska od základní školy. Jsou si souzeni?

Natáhl ruku a jemně se Ivy dotkl, je vedle něj, ve všem zásadním, co se v jeho životě událo, u všech pochybností, ztrát iluzí, bolesti, strachu. Ale také radosti, budování, těšení se. Nemusí se ujišťovat, on ví, že přese všechny složitosti by ji neopustil, ztratil by kus sebe, to cítil, když prožívali těžké časy a ptal se sám sebe: „Vydržím to? Co dál?“ Představoval si život bez Ivy. Bez ní, Vaška a Ivušky. Vizualizoval si vedle sebe jinou ženu a mnohokrát měl obrovskou chuť zbavit se pout úvazku, který trvá od dětství.

Když před pár týdny uviděl Karolínu, představil si ji nahou a myšlenky na divoký sex ve své fantazii nezaháněl. Stejně jako dříve při setkání s atraktivní ženskou, která všemi smysly dávala najevo, že by nebyla proti.

Viktor mu říká, že jen hlupák se drží jediné ženy na světě. Bude mu pětáctýřicet let, stejně i Ivě, oslaví je společně, jako každé narozeniny.

Viktor má před svým bratrem Matějem devítiletý náskok ve všem zásadním. Rád to o sobě říká. Ale pro Matěje je Viktorův život příliš plný hledání a iluzí. Mají s bráchou hodně blízký vztah, prožívají často společné dovolené, u moře i v zimě na horách. V týdnu chodí na basket, v létě s partou kamarádů jezdí na horská kola.

Iva se sportu raději vyhýbá, ale všechny aktivity, které Matěje spojují s Viktorem, bere za součást života. Nikdy to nebylo jinak.

„Náš život není lineární soustava událostí,“ řekl Viktor a dodal: „Hledání ideálu dokonalosti probíhá po mnohem složitějších cestách.“

Matěj mu oponoval, že hledání ideálu a dokonalosti je iluzí a podle něj není důležité, jak své cesty kdo pojmenuje. Za nejdůležitější považuje Matěj nalezení rovnováhy. V tomto bodě se neshodli, opakovaně.

Jana je podle Matěje naprosto normální ženská, nevzbuzuje žádné bujaré emoce ani sexuální fantazie, alespoň v Matějovi rozhodně ne. Viktor si ji fabuluje do podoby ideální ženy a nepostřehl, že Jana se až příliš násilně mění podle jeho přání. V tom vidí Matěj chybu. Nedovede si představit dokonalost podle Viktorových slov. A na jeho vkus má toto téma na jazyku v poslední době až příliš často.

Autem zní promyšleně zvolená hudba, podkresluje tmavý večer a nebe plné hvězd. Viktor stáhnul střechu, jede pomalu, užívá si každý metr asfaltu, který se líně vine mezi vzrostlými olivovníky starých Římanů.

Jana mlčí, hlavu si opřela do opěrky koženého sedadla, Viktorův nápad jet na večeri se jí líbí. Chápe, že kulisy hezkého večera budou ještě pou-
tavější v nedalekém přístavu. Viktor objednal stůl a řekl také, že dnešní menu je na něm. Jana očekávala více intimity pro rozhovor, který je čeká, ale ví, že pokud má Viktor něco promyšleno, není vhodné mu oponovat. On neustoupí.

Od moře se zvedl vítr a provětral blízké pinie, podmanivá vůně se vznáší nad jejich hlavami, lehce, svěže. Bílé víno se pije jako osvěžující tekutina.

Jana se přestala zabývat každou sekundou a po třetí sklenice se opřela do opěradla židle. Dívá se na Viktora. Jeho opálené paže kontrastují s bílou košilí, na levém zápěstí veliký ciferník posunuje minuty času k vyslovení zásadního sdělení.

Deset let. Viktorovy černé vlasy už prosvětlují šediny kolem uší, dokonalý krátký sestřih nedovolí žádné ležérní vlny. Kdyby ano, jeho vlasy by se mu stáčely až na ramena.

Viktor má rád ideál, ve všem, nejen ve svém účesu, i jeho tělo podléhá touze po dokonalosti. Hlídá si každé deko na své osobní váze a ráno co ráno se váží a kontroluje.

Jana se za ty roky vedle něj snažila přizpůsobit tempo a dosáhnout v jeho očích správných proporcí, nejen tělesných. Začala cvičit jógu, jezdit na horském kole, v zimě na lyžích. Upravila svou životosprávu. Před třemi lety se rozhodla, že zvětšení prsou Viktora určitě potěší. Má pocit, že se nemýlila, jejich sexuální život se tím na čas velmi oživil.

Její dekolt dnes zdobí řetízek s malou stříbrnou mušlí, první dárek od Viktora. Chtěla by mu tím připomenout, že ona nezapomíná na jediný z hezkých okamžiků, který spolu prožili.

„Jani,“ promluví Viktor, když číšník odnesl talíře a uklidil stůl.

Jana se napřímí. „Ano?“ Jemně se k němu nakloní.

„Dáš si kávičku? Něco sladkého?“ zeptá se a zvedne ruku směrem k obsluhujícímu. Ten okamžitě přichází ke stolu, usmívá se, rozhodnut splnit každé přání.

„Dáme si dvě malá presa s mlékem. A? Jani, co to bude?“

Nabízí se domácí pistáciová zmrzlina polévaná karamellem. Je to jejich specialita.

„Tak tři kopečky,“ řekne Viktor, zaklapne desky s jídelním menu a podá je do natažené ruky číšníka.

„Viktore, já nechci zmrzlinu... jsem najezená, ta večere byla...“

„Jani, ty přece zmrzlinu miluješ.“

„Miluju tebe,“ řekne Jana s nadějí, že se od chorvatské gastronomie přesune hovor směrem, po kterém touží.

Viktor se lehce usměje, koutek úst se zvlíná v gestu, které její slova přijímá. Pak mlčky sáhne po krabičce cigaret a pomalu jednu vytáhne. Úzké rty se stáhnou do tenké linky, potáhne z cigarety a její špička zrudne. Pootočí hlavou a vyfoukne kouř bokem od sedící Jany, přesto vítr od moře kouř vrátí rychle zpět a na okamžik ji zahalí.

Číšník položí před Janu skleněnou misku s třemi zelenými pahorky. Karamelová poleva mezi nimi se pozvolna rozlévá a mění v řeku plnou bláta.

Jana zvedne lžičku a propojí hnědou linku s vedlejší, tekutina se rychle vlévá do malého údolí. Nadechne se, zvedne svůj pohled od studené zmrzliny a vidí Viktora. Jeho nehybnou tvář, jeho soustředěné úsilí, se kterým kouří svou cigaretu.

Zelená hmota pomalu měkne a stéká po okraji misky. Topí se teplem, nečinností, přehlížením.

On mlčí a okamžik, kdy měl něco říct, pominul. Ta chvíle korunovaná očekáváním zemřela. Ticho se mrtvě rozvalilo nad cigaretovým kouřem a tepla-
jící zmrzlinou.

Jana se prudce zvedne a zamíří cestou mezi stoly k toaletám.